

16+

ВОЖОК

Часопис сатири і гумору

ISSN 0132-5957

11 • 2021
лістапад

Жывіце, кахайце,
гадуйцеся!

Пётр КОЗІЧ.

Уладзімір
БАНДАРЭНКА

РЫЖЫ

Быў спачатку рокерам,
Меў клікуху «Рыжы».
А цяпер ён брокерам
На таварнай біржы.
Кан'юнктуру ведае,
Не губляе часу,
І нічым не грэбуе,
Да нажывы ласы.
Болей не тусуецца
Па падвалах здуру.
І прыціхла вуліца...
«Рыжы», бач, фігура.
Вунь швейцар стараецца,
І ля рэстарана
Нізенька схіляецца,
Назвае панам.
...Хоць вучылі Гегеля,
І марксізм праходзілі,
Як жа мы, нягегляя,
«Рыжых» наразводзілі?

«Вожык», № 16, 1992 г.

— Чаму не прымаеце за-
каў на дзіцячую вопратку?
— Усё адно не паспяваем
шыць — дзеці хутка растуць.

Рыгор ГРАМЫКА.
«Вожык», № 12, 1965 г.

— Апошні цвік — і мікрараён можна засяляць.

Аскольд ЧУРКІН. «Вожык», № 22, 1970 г.

- Чым цвярдзей
глеба пад нагамі,
тым мякчэй прыям-
ленне.

- Хто ходзіць
з горда ўзнятай гала-
вой, той можа лёгка
спатыкнуцца.

- Ваююць з ветракамі часцей за ўсё
тыя, у каго вецер у галаве.

- Часовыя цяжкасці нярэдка прыво-
дзяць да пастаянных недахопаў.

Б. КАВАЛЕРЧЫК.

- Для быкоў няма свяшчэнных кароў.

- Аднаму пісьменніку талент дадзены
Богам, іншаму — літаратурным крытыкам.

- Бясплатны сыр бывае толькі на
прэзентацыі.

- Прынялі бязглуздае рашэнне, затое
кваліфікаванай большасцю галасоў.

- Калі граніцы празрыстыя, адразу ві-
даць, хто як жыве.

В. ВАРАНЦОЎ.

«Вожык», № 2, № 6, 1997 г.

Уладзімір ЕРМАЛАЕЎ

МАК-ЗЛАЧЫНЕЦ?

Квітнеў у вёсках колісь мак,
Было яго заўжды багата.
Цяпер забылі маку смак,
Стаў мак «персонаю нон грата».

Чаму ж на ім спагналі злосць?
За што з гарода кожны турыць?
Таму што недзе дурань ёсць,
Які не есць той мак, а курыць.

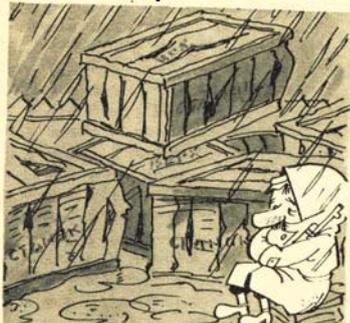
«Вожык», № 20, 1992 г.

Згружалі...

Марозілі...

Мачылі...

... і спісалі.

Мікалай ГУРЛО.
«Вожык», № 18, 1970 г.

Дарагія сябры!

Са студзеня 2022 года «Вожык» пачне выходзіць на старонках газеты «Літаратура і мастацтва». Свае гумарэскі, усмешкі, пародыі, афарызмы, мініяцюры, вершы, прыпеўкі, жарты і іншыя гумарыстычныя творы вы можаце дасылаць на электронны адрас штотыднёвіка: lim_new@mail.ru

Падпісвайцеся на «ЛіМ»! Падрабязную інструкцыю па афармленні падпіскі можна знайсці на сайце Выдавецкага дома «Звязда» (<http://zviazda.by>) у раздзеле «Падпіска» (<http://zviazda.by/be/subscription>).

Справа ў паветры

Гродзенская вобласць. Мясцовы камерсант, карыстаючыся сітуацыяй з пандэміяй COVID-19, навучыўся браць грошы з паветра.

Не маючы ні аўтамабіля, ні кваліфікаваных спецыялістаў, ён абяцаў перавесці кісларод для медыцынскіх устаноў. І даручаў усе работы арганізацыі, саўладальнікам і супрацоўнікам якой сам з'яўляўся. Рэквізіты індывідуальнага прадпрымальніка дазволілі яму скарыстацца спрощанай сістэмай падаткаабкладання і «зэканоміць» больш за 88 тысяч рублёў. Потым

была заснавана яшчэ адна фірма, якая атрымала грашовую пазыку і набыла аўтамабільную стаянку...

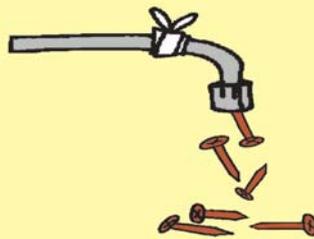
Калі бізнесменаў выкрылі, у іх заняло дыханне: узбуджаны крымінальныя справы.

Магілёўскі раён.

Няйкакш, як некаторыя супрацоўнікі жыллёва-камунальнай гаспадаркі здзяцініліся: прыгадалі гульню «гарачая бульба» і пачалі, нібы мяч, перакідаваць абавязкі адзін аднаму. У аграгарадках Мастоў і Сухары ўвялі ў эксплуатацыю станцыі абезжалезвання вады, але побыт людзей

«Гульні» з вадою

не палепшыўся. З-за шматлікіх недахопаў пры будаўніцтве прадпрыемства «Магілёўаблводаканал» адмаўлялася прымаць аб'екты на абслугоўванне.

«Пасталець» камунальнікам дапамаглі правяраючыя. Толькі тады вясковыя жыхары нарэшце атрымалі якасную пітную ваду.

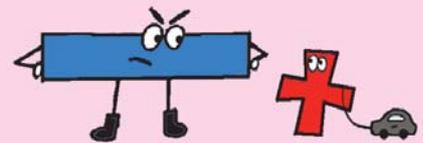
Каму мінус, каму плюс

Гомельская вобласць. Мінус на мінус дае плюс не толькі ў матэматыцы, але і ў жыцці. Так, у дзейнасці ўстановы «Камарынскі лягас» было шмат парушэнняў. Не выконваліся правілы аховы працы работнікаў, неэфектыўна выкарыстоўваліся фінансы і маёмасць,

драўніна прадавалася па цэнах, ніжэйшых за біржавыя каціроўкі. Аднак адмоўныя вынікі паспрыялі кіраўніку: за кошт сродкаў ад пазабюджэтнай дзейнасці ён набыў дарагі красавер.

Царыца навук не падманула і далей. Вялікі мінус, складзены з маленькім плюсам, толькі прывёў да праблем. Памылкі

давалася выпраўляць, матэрыялы праверкі чакаюць прававой ацэнкі, а вінаватым пагражае дысцыплінарная адказнасць.

Віцебская вобласць.

«Сервелат «Крамлёўскі», тушонка «Свініна каларыйная»... Прадукты з такімі назвамі самі просяца, каб на іх завышалі цэны!» — развялі рукамі перад кантралёрамі прадаўцы ў адным з віцебскіх магазінаў. Незаконна павялічвалі кошт на запатрабаваныя

Хто вінаваты?

насельніцтвам тавары яшчэ ў амаль сотні гандлёвых аб'ектаў вобласці за першыя 8 месяцаў гэтага года.

Здаецца, штрафы парушальнікаў не заўсёды палюхаюць. Ці не прапанаваць вытворцам называць вырабы менш спакусліва?

Антон АНІСОВІЧ

Моц не ў тым, што іншымі кіруеш...
Сілу ты тады прадэманструеш,
Калі будзеш здольны, дружа мой,
Добра кіраваць самім сабой.

* * *

Калі сябе муж кепска адчувае,
Ў разгубленасці жонку ён шукае.
Калі ж мужчыну добра і прыемна,
Яго шукае жонка, ды – дарэмна.

* * *

Бывае, адыдзеш ад лёгкай дрымоты –
Сябе адчуваеш арлом.
А ўспомніш, што грошай няма,
без работы, –
І ўсё: верабей вераб'ём.

Мікола ПІРГЕЛЬ.

Дазволіць спіну грэць і пуза
Мог я на моры ў час Саюза.
Цяпер пагрэць магу я плечы
У агародзе ці на печы.

* * *

Адзін знаёмы на кручок
Злавіць сабраўся кабачок –
Здабыць ікры... Ды ўсё дарма,
Бо рыбы-кабачка няма!

* * *

Ад выпадку ў жыцці залежыць многа:
Удача, фарт – няпоўны пералік.
Каму якая выпадзе дарога:
Шаша, бальшак, сцяжына і – тупік.

* * *

Хоць не дарадца я ў бядзе,
Ды ведаю: каб жыць лягчэй,
Менш трэба думаць пра сябе.
Пра іншых думайце часцей!

Дзяржынскі раён,
в. Пугчына.

Анатоль ПАЛЫНСКІ

• Вучоныя высветлілі: калі ў вас лысіна спераду – у рацыёне пераважаюць бялкі, калі ззаду – тлушчы і вугляводы, а калі займае ўсю галаву – харчаванне збалансаванае!

• Парада ад шрубы: «Хочаш жыць – умей круціцца!»

• Усё, што мелася ў кватэры, куплялі з цяжкасцю. Нават паветра і тое было цяжкім...

• Так стаміўся, ажно зваліўся з усіх чатырох і спаў без задніх ног.

• Наяўнасць у чалавека цотнай колькасці рабрын указвае на тое, што на «вытворчасць» Евы была патрачана не адна, а дзве рабрыны, альбо на тое (пра гэта ўтойваецца), што першых жанчын свету было як мінімум дзве...

• «Хочаш не хочаш, а даводзіцца жыць на шырокую нагу. Што зробіш, калі ў мяне плоскаступнёнасць?» – скардзіўся мой сусед.

• Мы ўсе ходзім пад шэфам, а шэф – падшафэ.

• Курыца заўважала: «Я ніколі не грэбую пагрэбіцца ў смецці!»

• У халасцякоў бывае непрадукцыйны рэпрадукцыйны перыяд.

• Пасля таго як Санта-Клаус пад балконам Санта Мары выканаў «Санта Лючыю», яна пагадзілася выйсці за яго замуж і з'ехаць з ім у Санта-Барбару.

• На любое «авбгд» знойдзецца сваё «ёпрст».

• Як можна бытаць мой памер і вашы габарыты!

• Залёты – гэта тое, што здарэцца пасля заляцанняў.

г. Беразіно.

Ёсць людзі, якія лічаць: «Як гэта быць каля агню і не пагрэцца, не прыхаліць тое, што дрэнна ляжыць?» Асабліва, калі гэта агульнае.

...Пятровічу, калгаснаму заатэхніку, неяк «разведка» данесла: даяркі з аддаленай фермы ідуць дамоў не з пустымі рукамі. Маўляў, у кожнай за пазухай прыхавана грэлка ці слоік з малаком (пластыкавай тары яшчэ не было). Ад добрага жыцця, не ад добрага — хто там будзе разбірацца, а вось злавіць зладзеек і тым самым выслужыцца заатэхніку карцела. Для гэтага Мікалай Пятровіч вырашыў учыніць аблаву.

Надвечоркам, падчас вячэрняй дойкі, яны ўдвух з брыгадзірам неўпрыкмет занялі пост у кормазарніку, што стаяў трохі наводдаль. Месца выбралі ўдалае: уваход у кароўнік — як на далоні, сцежка, па якой павінны ісці даяркі, — таксама.

Прыстаўшы каля невялічкага акенца, заатэхнік і брыгадзір ціха гаманілі, курылі, чакалі... Дзверы за сабой не зачынялі, пакінулі ладны прасвет, каб у патрэбны момант спрытней было выскачыць, знянацку з'явіцца на дарозе перад работнікамі.

Ды ці то гутарка ў мужчын атрымалася дужа цікавая, ці то даяркі занадта ціхія і асцярожныя, але ж ні Мікалай Пятровіч, ні Леанід Рыгоравіч

Галіна НІЧЫПАРОВІЧ

КАПАЙ НЕ
КАПАЙ ЯМЫ!
БЫЛЬ

не згледзелі, калі жанчыны скончылі працу і пачалі разыходзіцца па хатах...

Апомніліся канспіратары толькі тады, калі адна з даярак ціха прабурчала: «І хто гэта тут дзверы не зашчапіў? Усю ночку ветрам ганяла б...» — і добрасумленна зачыніла іх, накінуўшы кручок.

Мужчыны яшчэ маглі падаць голас, выйсці з «пасткі», у якой апынуліся, але ж давялося б тлумачыць, што яны тут робяць. Выкрываць сябе начальству, вядома, не хацелася. Ды і спадзяваліся неяк вылезці...

Але ж не: як той казаў, не з іх шчасцем! Акенца ў памяшканні было малое: праз яго такім мацакам не выбрацца, а пра сотавыя тэлефоны ў той час ніхто і не чуў. Аж да раніцы давялося мерзнуць у засадзе. На двары стаяла позняя восень...

З няволі іх на досвітку выпусціў вартаўнік. Уважліва выслушаў тлумачэнні, паківаў у знак згоды галавой, нібыта з разуменнем паставіўся да просьбы трымаць язык за зубамі. Аднак, мусіць, не змаўчаў, бо плёткі пра гэты канфуз разляцеліся па ўсёй акрузе.

І толькі лянівы не прамовіў: «Не капай ямы іншаму, тады і сам у яе не трапіш!»

Уздзенскі раён,
в. Магільна.

Пётр КОЗІЧ.

Вікенцій ПУЗАНКЕВІЧ і Аляксандр КАРШАКЕВІЧ.

Мікола САЛАЎЦОЎ

**МАЛАДОСЦЬ
З ЗАПАСАМ**

Я зусім не састарэлы,
Толькі звонку крыху белы.
Не хачу ні з кім спрацацца:
У душы ўсяго... шаснаццаць!

Калі хто, сябры, не верыць,
Ёсць аказія праверыць:
Запрашаю сёння ў госці —
Дам мяшок вам маладосці!

г. Чавусы.

Адкуль дровы?

Хоць і не купляюць дровы,
Ёсць цяпло ад печы.
Гаспадар яшчэ здаровы:
Рукі ёсць і плечы.
Ноччу ён занятак мае —
Дровы ў іншых «пазычае».

Пабочныя рэакцыі

Захварэў Барыс учора,
Доктар лекі прапісаў.
Ледзьве не заплакаў Бора,
Як інструкцыю чытаў.

Гаварыў і хмурыў бровы:
«Я хадзіў дарма ў аптэку,
Захварэе і здаровы,
Выпіўшы такія лекі».

Галіна БАБАРЫКА,
Сталінскі раён, в. Мачуль.

Філософам быў у душы Нікадзім.
І неяк, пілуючы вечарам дровы
На панадворку з суседам свайм,
Пра сэнс існавання пачаў ён размову.

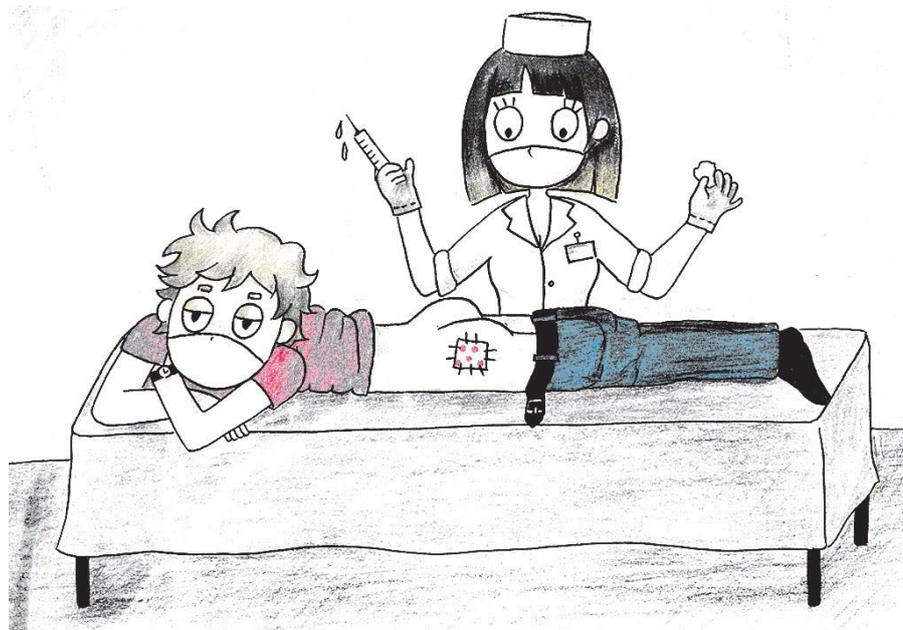
«Курыца Квочка жыве для чаго? —
Вёў Нікадзім разважанні няспешна. —
Калі запытаць меркавання майго —
Каб мог я на снеданне есці яечню.

Мальва, кароўка, што на мурог
Вывеў я сёння пасвіцца ранкам,
Жыве для таго, каб духмяны тварог
Еў на вячэру я з абаранкам.

А сам жа на свеце жыву для чаго? —
«Лектара» тон пасуровеў адразу. —
Пытанне спрадвечнае, і на яго
Няма у філосафаў, братка, адказу».

«А Мальва мяркуе, — тут са свайго
Боку сусед перакінуў палена, —
Што на зямлі ты жывеш для таго,
Каб на зіму нарыхтоўваць ёй сена».

Святлана БЕЛЬСКАЯ,
г. Маладзечна.

Ганна СІНІЦА і Аляксандр БАГДАНОВІЧ.

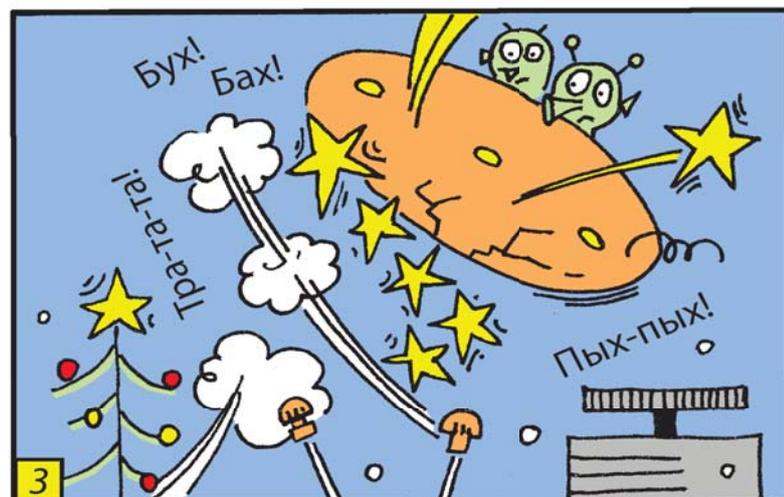
Ўнучка туфлі на шпільках абула
І памаду ў матулі сцягнула.
Ды ніхто на малую не сварыцца,
Бо сказала: «Гуляю ў настаўніцу!»

Раней самі рашалі задачы,
Часам спісвалі — як была ўдача.
А цяпер жа змяніўся свет:
Дапамога ва ўсім інтэрнэт.

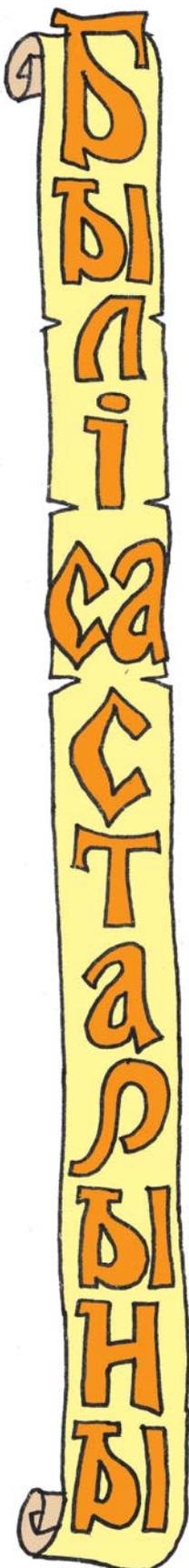
Наталля ІВЯНЕЦКАЯ,
г. Мінск.

Касмічна-піратэхічная гісторыя

Комікс-папярэджанне

Выразаць і карыстацца як памяткай!

Міхась МІРАНОВІЧ

ДАЎНЕЙШЫЯ ГАДЗІННІКІ

Даўней, калі не было гадзіннікаў, час у вёсцы вызначалі па ранішніх спевах пёўня. Так і казалі:

– Усталі сёння з першымі пёўнямі.

А вечарам у часе арыентаваліся ўжо па курах. Клаліся спаць з курамі.

Вось такія курына-пеўневыя гадзіннікі раней былі.

КЛЁЦКІ

Прыехалі госці. Маці наварыла клёцак.

Усе паселі за стол, выпілі па чарцы, закусваюць.

Маленькі Міхась круціўся побач, але дарослым было не да яго. Тады ён падабраўся да госця (гэта быў, дарэчы, бацькаў начальнік з раёна), узлез ззаду на крэсла, на якім той сядзеў, нахіліўся да яго і пытае:

– Дзядзька, ты клёцкі любіш?

– Ага, – адказаў той.

– Ну, дык еш сабе галушкі, а душы мне аддавай!

Вочы

Бабуля Кацярына называла акулёры «вочы». Пачынае, здараецца, шукаць:

– Дзе ж гэта я падзела свае вочы? Вы не бачылі? – звяртаецца да нас, унукаў.

А мы, дурні, аж заходзімся ад смеху:

– Ды вунь жа яны ў цябе на твары над носам!

ШАНТАЖЫСТ

Мой малодшы стрыечны брат Сашка з Пліна ў дзяцінстве быў вельмі ўпартым. Калі яму чаго-небудзь хацелася, умудраўся дастаць любога сваім каньканнем.

Як прыстане да маці:

– Купі цукерак, купі цукерак, купі цукерак!..

Так з паўгадзіны можа кленчыць, выводзячы яе з сябе.

Калі і гэтае каньканне не дапамагала, мог злавіць жабу, заціснуць у кулаку і пачаць шантажыраваць маці:

– Купі цукерак, а то жабу з’ем!

ЗАБАЛЕЛА ГАЛАВА

Калі іншы раз забаліць галава, на памяць заўсёды прыходзіць жарт, які часта чуў у дзяцінстве ў Старыне: «Галава – не мяккае месца, на ёй не сядзець, пабаліць і сціхне...»

Згадаю гэты народны афарызм, усміхнуся – і сапраўды нібыта лягчэй становіцца.

Унукі, унучкі...

Малых нас вельмі смяшыла, калі баба Кацярына іншы раз, паміж сваіх шматлікіх гаспадарчых спраў, клікала кагосьці аднаго з унукаў:

– Хадзі сюды, Пецька!.. Ці той Валодзя!.. Ці той Мішка!..

«Як гэта можна пераблытаць, – думалася нам, – калі мы ўсе такія розныя, адзін да другога не падобныя? Мы ж не дзяўчынкі-ўнучкі. Там, сапраўды, няцяжка было згубіцца ў імёнах: Анька, Валя Кузьмова, Валя Дарчына, Ленка, Люда, Наташка, Жанка, Лерка...»

Цяпер і сам, сярод тлуму спраў, часам з першага разу не магу згадаць імя той жа стрыечнай сястры. А мне ж далёка да бабулінага ўзросту!

ТОРБАЧКА

Настаўніца займаецца з вучнем.

– Ну, Янка, чытай літары пад малюнкам.

– Сэ-у-мэ-кэ-а...

– І як будзе ўсё слова?

– Торбачка!

ВУЗЕЛЬЧЫК

Баба Куліна з гадамі пачала губляць памяць. І каб штосьці не забыць, завязвала вузельчык на насоўцы.

А затым сядзіць і ніяк не можа ўспомніць, з якой нагоды той вузельчык з’явіўся...

г. Віцебск.

РВУ «Выдавецкі дом «Звязда», рэдакцыя часопіса «Вожык» і Мінскае гарадское аддзяленне Саюза пісьменнікаў Беларусі падвялі вынікі літаратурнага конкурсу, прысвечанага 80-годдзю старэйшага адзінага дзяржаўнага выдання сатыры і гумару.

На разгляд журы, сустаршынямі якога з'яўляліся галоўны рэдактар часопіса «Вожык» Юлія ЗАРЭЦКАЯ і старшыня Мінскага гарадскога аддзялення Саюза пісьменнікаў Беларусі Міхась ПАЗНЯКОУ, паступілі 170 твораў. У склад журы ўвайшлі вядомыя пісьменнікі, дасведчаныя ў справах сатыры і гумару, шчырыя вожыкаўцы – Уладзімір САЛАМАХА, Міхась СЛІВА, Казімір КАМЕЙША. У конкурсе прынялі ўдзел 57 аўтараў, пераважная большасць з якіх –

1
месца

Алена Вікенцьеўна **НЕСЦЯРОНАК** нарадзілася ў 1970 годзе на Мядзельшчыне. Скончыла філалагічны факультэт Беларускага дзяржаўнага ўніверсітэта. Два дзесяцігоддзі адпрацавала ў вясковай школе намеснікам дырэктара, выкладала беларускую мову і літаратуру. Зараз з'яўляецца загадчыкам аграпрам-аддзела Докшыцкай раённай газеты «Родныя вытокі». Кіруе літаратурным аб'яднаннем «Крыніцы», створаным пры рэдакцыі. Піша вершы і прозу. Удзельнічала ў літаратурных конкурсах, ёсць і перамогі. Сабрала невялікі слоўнік мясцовых дыялектных слоў «Так гавораць на Докшыччыне».

Алена НЕСЦЯРОНАК

Бурачкова і Крыцкая сустрэліся як належыць даўнім сяброўкам: склалі ў трубочкі нафарбаваныя вусны і, крывячы іх набок,

двойчы дакрануліся адна да адной скуламі. На парадку дня стаяла справаздача Бурачковай пра паездку ў Грэцыю, дзе яна адпачывала з мужам па гарачай пуцёўцы.

Крыцкая ні разу не была за мяжой і жорстка пакутавала ад немагчымасці праігнараваць выдадзеную інфармацыю і адначасова ад неадольнага жадання ўсім сваім выглядам прадэманстраваць поўную да яе абьякавасць. Бурачкова разумела, што творыцца на душы ў сяброўкі, і таму цяжкі чакала немінучай рэакцыі.

Урэшце Крыцкая не вытрымала і неахвотна пахваліла сяброўку, з горыччу канстатууючы:

– А ты нядрэнна выглядаеш пасля адпачынку...

– Ой, не выдумляй, – адмахнула Бурачкова, з задавальненнем разглядаючы сябе ў люстэрку. – Я ж пахудзела так – проста жах! Сама бачыш, адзенне вісіць. А яшчэ гэты загар дурны, еўрапейскі, увесь такі роўненькі, залацісты. На работу выйду – нашы сарокі абзайздросцяцца: бачна ж, што не ў вёсцы на градах водпуск правяла. Толькі і будуць за спінай трашчаць...

– Не перажывай ты так, – фальшыва супакоіла яе Крыцкая. – Загар гэты не роўня нашаму, вясковаму, пару разоў ванну прымеш – і няма яго. А што пахудзела – канечне, бяда: вунь і скура абвісла,

неграфесійныя, самадзейныя. Радуе, што сярод іх — людзі самага рознага ўзросту і заняткаў. Мяркуйце самі.

Людміла АРДЫНСКАЯ настаўнічала на роднай Віцебшчыне, завочна скончыла Лужаснянскі сельгастэхнікум, працавала ў Полацкім і Шаркаўшчынскім раёнах. Удзельніца народнага літаратурна-музычнага аб'яднання «Світанак» пры раённым цэнтры культуры г. п. Шаркаўшчына. Удзельніца і пераможца раённых, абласных, рэспубліканскіх літаратурных конкурсаў.

Мінчанка Таццяна БАГДАНОВІЧ шчыравала і ў школе настаўніцай пачатковых класаў, і ў арганізацыях, не звязаных з адукацыяй. Цяпер працуе сістэмным аналітыкам у прыватнай фірме і... усё ж адчувае сябе педагогам,

бо выгадала траіх дзяцей. Піша вершы для юных чытачоў.

«Я, БАЛАКІРАВА Людміла Леанідаўна, нарадзілася і вучылася ў горадзе Мінску. Рана пайшла замуж па вялікім першым каханні. Малады спецыяліст М. А. Балакіраў павёз мяне ў аграгарадок Драчкава Смалявіцкага раёна, дзе ён працаваў. Пабудавалі хату, пасадзілі яблыневы сад. З'явіліся дзве дачушкі... — піша яшчэ адна ўдзельніца конкурсу. — Жадаю ўсім жыццярядаснасці, каб шчодро дзяліцца ёю з людзьмі. Сыпце жартамі, смеючыся ад усёй душы, становіцеся шчаслівымі!..»

Сёлета ў лютым споўнілася ажно паўстагоддзя з таго часу, як «Вожык» надрукаваў першую гумарэску Расціслава

і зморшчыны вылезлі. Але ў тваім узросце кілаграмы хутка вяртаюцца, так што гэта ненадоўга.

Бурачкова вырашыла перавесці тэму ў больш выгаднае для сябе рэчышча:

— Нічога, дробязі. Галоўнае, што мы адпачылі шыкоўна, жылі, як багі! Ды яшчэ за капейкі — пучэўка ж гарачая. Уяўляеш: гатэль маленечкі, як цацачны, усяго шэсць пастаяльцаў — я з мужам і старэнькія немцы, божыя дзьмухаўцы. Мы іх і не чулі, і не бачылі.

Крыцкая заўважна замаркоцілася, ды здавацца не збіралася:

— Але прызнавайся, сяброўка, дзесьці вас абавязкова надурьлі. Я чула, у Грэцыі гэтым часам вятры моцныя, штарміць — не сезон жа.

— Што ты, якія вятры! — Бурачкова ўпэўнена трымала ўдар. — Быў ветрык, канечне, лёгкі такі, брыз. Затое ўдзень, калі самае пекла, ён так выручаў — без яго мы згарэлі б!

— А кармілі як? Там, кажуць, ежа вельмі цяжкая: тлустае ўсё і спецыяльныя жменькі, — упарта гнула сваю лінію Крыцкая.

— Не ведаю, дзе ты набралася такога глупства! Кармілі нас супер: фрукты, гародніна, салацікі ўсялякія — і сытна, і фігура не псуецца. Бурачкоў мой пастрайнеў, як Апалон стаў.

— Я вось толькі аднаго не разумею: навошта ты туды з Бурачковым паперлася? — не жадала

расставацца з апошняй надзеяй расхвалёная Крыцкая. — Хто ў Тулу са сваім самаварам ездзіць?

— Ну, калі ў Тулу, то тады вядома... Асабліва калі ў цябе не самавар, а так, заварны чайнічак (муж у Крыцкай, у параўнанні з Бурачковым, быў шчуплы, невысокага росту). А мы рашылі, што будзем адпачываць толькі ў цывілізаванай Еўропе і толькі ўдваіх. Нагаварыцца не маглі, адкрылі адно ў адным столькі новага!

Гэты «ўдар чайнічкам» быў для Крыцкай ніжэй поясу. Убачыўшы, як сяброўка пашарэла тварам, Бурачкова зрабіла кантрольны выстрал:

— А па начах!.. Бурачкоў як з прывязі сарваўся — відаць, клімат так падзейнічаў. Нібыта вярнуліся ў наш мядовы месяц, на дваццаць гадоў назад.

...Гэтым жа часам у гаражы Бурачкоў дзяліўся ўражаннямі пра адпачынак са старым сябрам Крыцкім.

— Каб я яшчэ раз з жонкай у водпуск разам!.. Казаў жа ёй: не сезон. Не, уперлася: танна, зэканоім. Зэканомілі, блін! Жылі чорт ведае дзе, з нейкімі недабытымі фашыстамі. У іх па дваццаць гадзін у суткі паслябедзенны сон — ні пагаварыць з кім, ні выпіць, ні парывачыць. Затое мая ні на хвіліну не змаўкала, ажно звон у галаве ад яе.

— Надвор'е ж, напэўна, было добрае, — паспрабаваў падбадзёрыць сябра чулы Крыцкі.

БЕНЗЕРУКА. Пасля заканчэння Брэсцкага педінстытута ён настаўнічаў, потым 35 гадоў адпрацаваў у жабінкаўскай раённай газеце. Творчыя набыткі ацэнены літаратурнымі прэміямі, дыпламамі і граматамі. Лепшыя апавяданні і казкі даўно ўвайшлі ў школьныя падручнікі. Адзін з любімых жанраў – вершаваная пародыя, піша іх з 90-х гадоў. А вось літаральна пару гадоў таму падступіўся і да праязічных...

Старшым выкладчыкам у Гродзенскім дзяржаўным медыцынскім універсітэце працуе Віктар ВАРАНЕЦ. Кіруе літаратурным клубам «Катарсіс». Піша прозу. Тройчы станаўіўся пераможцам у конкурсе апавяданняў газеты «Звязда».

Валерый ВАСІЛЕУСКІ нарадзіўся ў горадзе Сыктывкар Комі АССР. Потым сям'я пераехала на радзіму бацькі,

у Беларусь (Глускі раён). Працаваў на будоўлі, служыў у будаўнічых войсках у Прыкарпацці, скончыў школу майстроў-будаўнікоў. У 1981 годзе пасля цяжкай траўмы пазваночніка пажыццёва атрымаў інваліднасць. З таго часу актыўна супрацоўнічае з перыядычнымі выданнямі, пераможца і прызёр шматлікіх краязнаўчых конкурсаў і віктарын. Займаецца жывапісам. «З задавальненнем прыняў удзел у літаратурным конкурсе, прысвечаным 80-годдзю «Вожыка», – піша ён у сваім лісце. – Гэты часопіс знаёмы мне з дзяцінства. Яго выпісваў яшчэ мой бацька. Пазней, ужо ў сталым узросце, «Вожык» прыходзіў на мой хатні адрас... Давялося перакласці маю колішнюю пісаніну на беларускую мову,

– Ага, добрае! Халадэча! Віхор з ранку да ночы такі, што ў мяне чуб – во, паглядзі – да гэтай пары іракезам стаіць, ніякі гель не бярэ.

Крыцкі падкінуў другі выратавальны круг:

– Затое ты вунь як падцягнуўся, на жывот і намёку няма.

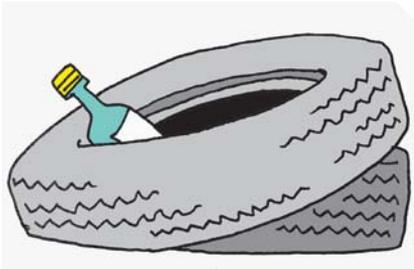
– Падцягнуешся, калі ў гатэлі з ежы толькі трава-мурава ў ста варахтах! Не паверыш, я ад голаду мыкаць па начах стаў. А мая вырашыла, што ад жарсці. Ніводнай ночы спакою не было...

Бурачкоў замоўк, хмурачыся ад успамінаў.

– Угу, жорстка, – уздыхнуў Крыцкі. – Ужо і не ведаю, як ты там сем дзён пратрымаўся.

– Дзесяць, браток! – веерамі растапырыў дзве вялізныя пяцярні Бурачкоў, і ў яго вачах, здаецца, бліснулі слёзы.

Верны Крыцкі ўпэўнена рушыў у глыб гаража. Там у старых шынах быў прыхаваны надзейны сродак для супакою душы і цела...

Докшыцкі раён, аг. Ваўкалаты.

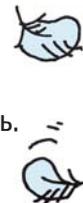
Мікалай Фёдаравіч ЗАЙЦАЎ нарадзіўся ў 1938 годзе на беларускай зямлі. Скончыў Новасібірскі інстытут інжынераў геадэзіі, аэрафотаздымкі і картаграфіі, працаваў па спецыяльнасці. Зараз працуе ў Баранавічах. У студэнцкія гады зацікавіўся гумарам, шмат пісаў і пасля заканчэння вучобы, быў удзельнікам літаратурнага аб'яднання «Мартэн» у горадзе Златавуце. Выдаў кнігу гумарыстычных апавяданняў, вершаў і пародый «Тени виражей».

Мікалай ЗАЙЦАЎ

Так бывае, што лянота
Набывае, быццам ценю.
У адных хоць па суботах,
У Лявона ж – кожны дзень.

Кінуць бы яе пад лаву,
Ды няхай там і жыве!

Гаспадар дае аб'яву:
Ён ляноту прадае.

Што такое з тэлефонам?
Разбурчаўся, як стары.
Праз гадзіну стаў чырвоным,
Хоць ты боршч на ім вары.

За званком званок – не жарты:
Тут і порах, і патрон!
Над пытаннем гэтым варта
Прызадумацца, Лявон.

Без гультайства (хоць, вядома,
Да разумнае мяжы)
Ці хто б ведаў, што Абломаў
На планеце нашай жыў?

А калі б цягаў бяровенне,
Раніцай зрываўся ў пяць,
Ганчароў тады б, напэўна,
Пра Іллю не стаў пісаць.

Каб не ведалі ляноты,
Дык з лучынай бы жылі.
Не ляталі б самалёты,
Як у небе жураўлі.

Тут, калі падумаць добра,
То лянота – рухавік.
І Лявон залез пад коўдру,
Да катораў так прывык.

Дык нашто хадзіць за плугам?
Спіну гнуць нашто сваю?
Ён патыліцу пачухаў
І сказаў: «Не прадаю!»

г. Баранавічы.

якую лічу роднай, ды даслаць вашай увазе. Дзякуй за конкурс!»

У вёсцы Касцюкоўка Праўдзінскага раёна Калінінградскай вобласці з'явілася на свет Зоя ВЯРХОЎСКАЯ. У 1960 годзе сям'я пераехала ў вёску Грыбова Расонскага раёна. Зоя працавала ветфельчарам у Верхнядзвінскім раёне. Выйшла замуж і пераехала ў горад Наваполацк. Дваццаць гадоў адшчыравала на чыгунцы аглядчыкам-рамонтнікам. Удзельніца вакальнага гурта «Спадчына» пры Сяляўшчынскім сельскім доме культуры на Расоншчыне. Піша вершы ў іранічнай і сатырычнай форме для канцэртных праграм, у якіх сама ўдзельнічае.

Клаўдзія ГЕРУС нарадзілася ў 1945 годзе. Рана засталася без бацькоў. «Да дзесяці гадоў мяне выхоўвала бабуля,

якая жыла на хутары ля невялікай вёсачкі Свіры, што на Навагрудчыне, — дзельца яна ўспамінамі. — Амаль тры гады я знаходзілася ў Абухоўскім дзіцячым доме (гэта недалёка ад горада Гродна)». Пазней Клаўдзія атрымала вышэйшую адукацыю і шмат гадоў прысвяціла педагогічнай дзейнасці.

Наталля ЖЫЗНЕЎСКАЯ скончыла Мінскае культурна-асветніцкае вучылішча. Працуе загадчыкам Пугачоўскага сельскага дома культуры на Валожыншчыне. Член народнага літаратурна-мастацкага аб'яднання «Рунь». Піша паэзію і прозу, а таксама песні.

Прафесійная дзейнасць Мікалая КАВАЛЁВА была звязана з сельскай гаспадаркай, бухгалтэрыяй і...

Віталь Рамуальдавіч ЖУРАЎСкі нарадзіўся ў 1973 годзе на Міншчыне. Скончыў кулінарны тэхнікум, журфак Белдзяржуніверсітэта. Працаваў у барысаўскай газеце «Адзінства», дзе прыдумаў і вёў сатырычную рубрыку «На аркан!». Потым быў адказным сакратаром у газеце «Жодзінскія навіны», рэдактарам рэгіянальнай газеты «Магістраль». Цяпер — дырэктар прадпрыемства «ЖодзінаРэклама». З 1991 года пасябраваў з «Вожыкам» і стаў яго пастаянным аўтарам. Друкаваўся ў беларускіх і расійскіх газетах і часопісах. Аўтар некалькіх кніг (у тым ліку выдаў два зборнікі гумарэсак — «Маналог падсуднага» і «Гумар майго горада»).

Віталь ЖУРАЎСкі

З надыходам лета наша ўпраўленне ператвараецца ва ўстрыжаны вулей. Усе праблемы адступаюць на другі план, а размовы — выключна пра адпачынак.

Першым сыходзіць у водпуск забеспячэнец Круцко. Чалавек, трэба сказаць, неверагоднага прыроднага нюху як на выгаду, так і на добрае надвор'е. Як толькі ён нечакана знікае, адразу ўсталёўваюцца цудоўныя сонечныя дзянькі і наступае сапраўднае астранамічнае лета. Круцко — майстар адпачываць, любіць гэта рабіць за межамі Беларусі.

Вяртаецца на працу загарэлым, бадзёрым і папрыгажэлым. Твар ільсніцца ад задавальнення і просіць цэгля.

Затым у адпачынак спяшаюцца дзяўчаткі з бухгалтэрыі, каб цэлы год размяшчаць у інтэрнэце свае фоткі, дызлайкаць чужыя і саборнічаць у колькасці набраных лайкаў. Ну, і далей па спісе: эканамісты, маркетынг, кадры...

Апошнім збіраецца адпачыць шэф. Кіраўнік любіць голасна заяўляць: мая слабасць — аксамітны сезон. Ага, так і паверылі! Гэта ён можа каму заўгодна заліваць, толькі не нам. На самай справе аксамітны сезон тут ні пры чым, усё значна прасцей. Летам па службе — поўны штэль: ні табе новых заданняў, ні службовых спагнанняў. А калі ўвосень высокае начальства са свежымі думкамі і грамадой новых планаў з'яўлялася на рабоце, шэф хаваўся ў які-небудзь санаторый.

Гэтае ж лета выдалася зусім іншым. З-за каранавірусу былі закрытыя межы і адмененыя авіярэісы. Тут не дужа і пахвалішся ўдалым адпачынкам.

Той жа Круцко неяк падчас перапынку і кажа:

— Што за час такі: палова лета мінула, а ніякага задавальнення! Людзі ў інтэрнэце пішуць, што былі і ў Італіі, і ў Францыі, і на Мальдывах. Зайздросчу ім.

— Дык і ты пішы, — адказвае яму эканаміст Петухоў. — Хто праверыць? Сам жа кажаш, што межы зачыненыя.

— А куды перціся? — уздыхнуў Сямёнаў з аддзела маркетынгу. — Гарачыня невыносная, як у Афрыцы! Я ўвесь адпачынак праседзеў у ванне. Як яшчэ жабры не выраслі?

— Табе, лічы, пашанцавала, — ажно падхапіўся другі эканаміст, Іваноў. — А мы на выходныя вырашылі на прыроду махануць. Выехалі, размясціліся на палянцы каля возера. Сонейка свеціць, птушчкі спяваюць...

— Чаго тады енчыш? Выдатна правёў час, павіншаваць можна, — не зразумеў Круцко.

Іваноў злосна ўхмыльнуўся:

мастацтвам. Вучыўся на курсах па падрыхтоўцы мастакоў-афарміцеляў, затым атрымаў дыплом у Пінскім дзяржаўным каледжы мастацтваў па спецыяльнасці «Народная творчасць». Працаваў у сферы культуры. Загадчык Осаўскага дома культуры Столінскага раёна. Адным з захапленняў з'яўляецца напісанне гумарыстычных вершаў і прыпевак, якія потым выкарыстоўвае для выступленняў на канцэртах.

Таццяна МАЛЯУКА скончыла Магілёўскі бібліятэчны тэхнікум, вучыцца ва ўніверсітэце. Працуе ў Ганцавіцкай цэнтральнай раённай бібліятэцы імя В. Ф. Праскурава. Друкуецца ў раённай газеце, а вось гумарыстычныя замалёўкі напісала ўпершыню.

Галіна МАРОЗ — член Саюза пісьменнікаў Беларусі. Нарадзілася ў 1959 годзе ў вёсцы Ракаўцы Глыбоцкага раёна Віцебскай вобласці. Аўтар пяці зборнікаў паэзіі, сярод апошніх — «Смех у падарунак» (2021). Друкавалася ў шматлікіх перыядычных выданнях. Стварае песенныя тэксты і мелодыі да іх, выконвае ўласныя творы. Член Мінскага абласнога народнага клуба паэтаў і кампазітараў «Жывіца». Зараз жыве ў ЗША, дзе таксама працягвае рознабаковую творчую дзейнасць, ладзіць канцэртныя праграмы, друкуецца ў мясцовых газетах і часопісах.

Марыя МУЧЫНСКАЯ адразу прызналася, што пакрыўдзілася на... Старога Уласа, які жыве ў пачатку мінулага стагоддзя і «чамусьці не палюбіў нашу вёску Дубіна,

— А потым уміг сцямнела і наляцеў смерч, як у Амерыцы. Нашы палаткі лёталі навывперадкі з дзіцячымі паветранымі змяямі. Давялося начаваць на мокрай траве і пад адкрытым небам. Можна, каму такі экстрым падабаецца, а мне — выбачайце, калі ласка!

— Наконт экстрыму — гэта дакладна, — пагадзіўся Петухоў. — У вас быў ураган, а мы трапілі пад град памерам з яблык. І гэта ў ліпені! Як толькі жывыя засталіся... Уся зямля зрабілася белая, як у Антарктыдзе.

— А ліўні гэтым летам якія ішлі! — не мог спыніцца Іваноў. — Трапічныя, як у Амазоніі! З раніцы ўжо пекла, у абед лье як з вядра, а потым зноў спякота. Я пад такі дождж аднойчы трапіў: усё наваколле заліло, быццам мора кругом, а мая машына, нібы катар, хвалі носам разбівала...

Тут і пенсіянеры да нашай размовы далучыліся. Ім таксама ёсць чаго паплакацца. Кадравік Іван Нічыпаравіч скардзіцца:

— Я наогул такога лета не памятаю! У нас, вядома, зона рызыкаўнага земляробства, але не настолькі... Вырасьці правесці адпачынак на дачы, усур'ёз узяцца за агарод, каб потым восенню пахваліцца багатым ураджаем. Ды дзе там! Сонца ўсю зеляніну выпаліла, як у Сахары. Адна патрэсканая зямля засталася...

Толькі чарчэжнік Ціхонін у той нашай гутарцы ніяк сябе не праявіў: ці не было яму на што наракаць, ці ў яго аднаго адпачынак атрымаўся? Пастаяў каля нас, паслухаў моўчкі і адышоў убок. А назаўтра наогул звольніўся з працы. Во, думаем, дзівак-чалавек... Але праз некалькі дзён нас чакаў сюрпрыз: гэты Ціхонін стварыў турыстычнае агенцтва пад назвай «Сем кантынентаў». Так і напісаў у сваёй рэкламе: «Незабыўны адпачынак у Беларусі — усе праявы свету ў адной краіне! Тут табе і афрыканская спякота, і амерыканскія смерчы, і трапічныя ліўні. На любы густ і кашалёк!..»

г. Жодзіна.

Вольга Сцяпанайна ГРЫДЗЮШКА нарадзілася ў 1954 годзе ў вёсцы Багданаўка Лунінецкага раёна, скончыла педвучылішча ў Пінску і Мінскі педінстытут імя А. М. Горкага (цяпер Беларускі дзяржаўны педагогічны ўніверсітэт імя Максіма Танка). Працавала настаўніцай рускай мовы і літаратуры ў Таджыкістане, школах Лунінца і раёна. Зараз — кіраўнік паэтычнага клуба «Муза» пры гарадскім Доме культуры. Да літаратурнай творчасці звярнулася ў сталым узросце. Мае два аўтарскія зборнікі прозы і паэзіі.

Вольга ГРЫДЗЮШКА

Трактарыст вясковы Вася Пакахаў дзяўчыну Касю І збіраўся ажаницца. Ды абранніца пра прынца Тайна марыла даўно, Наглядзеўшыся кіно. Час ішоў, даваў падказку: Прынцы ўсе жывуць у казках... Ну, а Вася — сімпатычны, Ды не надта рамантычны. Жаніха каб перайначыць, Ставіць любая задачу:

дзе я нарадзілася і з якой ніколі на доўгі час не разлучалася, заўсёды наведвала бацькоў. Магчыма, заляцаўся да дубінскай дзяўчыны ды не спадабаўся ёй. Таму і напісаў, што ў Дубіне жывуць кепскія людзі», – вырашыла М. Мучынская і напісала яму сатырычны адказ.

Андрэй ТАТУР – гродзенскі музыкант, кампазітар, аўтар-выканаўца ўласных песень, кіраўнік вакальна-інструментальнага гурта «Хуліган-Бэнд». Піша песні, вершы, прозу. На «вожыкаўскі» конкурс даслаў усмешкі «ад дзяцей і пра дзяцей»...

Члены журы ўважліва вывучылі ўсе атрыманыя творы, шчыра насмяяліся і ўрэшце падвялі вынікі. Дазвольце аб’явіць прозвішчы пераможцаў:

1 месца – Алена Вікенцьеўна **НЕСЦЯРОНАК** (Докшыцкі раён, аг. Ваўкалаты);

2 месца – Мікалай Фёдаравіч **ЗАЙЦАЎ** (г. Баранавічы);

3 месца – Віталь Рамуальдавіч **ЖУРАЎСКИ** (г. Жодзіна);

4 месца – Вольга Сцяпанаўна **ГРЫДЗЮШКА** (г. Лунінец);

5 месца – Валянціна Васільеўна **ШЫРКЕВІЧ** (г. Орша).

У гэтым нумары і ў наступных будуць надрукаваны лепшыя творы, дасланыя на літаратурны конкурс.

Шчыры дзякуй усім удзельнікам гэтага спаборніцтва за ўвагу да «Вожыка», за імкненне пісаць творы ў няпростым жанры сатыры і гумару, за вясёлыя хвіліны падчас прачытання вершаў і апавяданняў, баек і гумарэсак, пародый і жартаў!

Ты на небе, як сцямнее,
Адшукай Касіяпею.
І калі сузор’е знойдзеш,
Дык са мной да шлюбу пойдзеш.
Хлопец крыху разгубіўся:
Вось табе і ажаніўся!
Чуў Васіль пра тыя зоркі,
Ды хіба што ў песнях толькі.
Ведаў трактар, ведаў поле,
Не выдатнік быў у школе...
Непапраўнаю бядою
Хлопец дзеліцца з сястрою.
– Не сумуй! – яна смяецца, –
Ведаю адну, здаецца,
Свету... Зоркі разумее,
Варажыць на іх умее,
Гараскопы ўсім складае
І прыбытак нават мае!
Толькі згас дзянёчак светлы,
Вася – хуценька да Светы:
– Ёсць на небе, разумееш,
Нейкая Касіяпея.
Адказы ж ты шчыра мне:
Зможаш адшукаць ці не?
– Знойдзем мы Касіяпею!
Кавы, мо, пакуль сагрэю?
Света хлопца суцяшала,
А дакладней, стрэс здымала.
Каваю, пасля і півам...
Стаў Васіль амаль шчаслівым.
Да дзяўчыны прытуліўся
І пра зорачкі забыўся.
Ты ж далей, прыдзіра-Кася,
Ў небасхіл начны ўзірайся.
Вы, дзяўчаткі, не ўздыхайце:
З неба зорак не хапайце!

г. Лунінец.

Валянціна Васільеўна **ШЫРКЕВІЧ** нарадзілася ў 1977 годзе ў Оршы. Падчас вучобы ў Магілёўскім дзяржаўным універсітэце імя А. А. Куляшова была актыўнай удзельніцай літаратурных аб’яднанняў «Зніч» і «Натхненне». Яе вершы ўвайшлі ў калектыўны зборнік «Блізка да сэрца», перыядычна друкаваліся ў раённых і рэспубліканскіх газетах і часопісах. Працуе настаўніцай рускай мовы і літаратуры ў сярэдняй школе № 2 г. Оршы.

Валянціна ШЫРКЕВІЧ

Сусед

Міхал прыходзіць да суседа
І моцна скардзіцца: «Бяда!
У доме дах напавіць трэба:
Пасля дажджу цячэ вада».

Сусед патыліцу пачухаў,
Дастаў ліст шыферу з гары.

Быў спрытным ён мужчынам-зухам,
Цвікоў насыпаў жмені тры.

Дрыль, малаток пайшлі ў пакет,
А заадно – і клешчы...
Зрабіў Міхалу дах сусед
Не горш, чым цесцю й цешчы.

Праходзіць час. Міхал спакойны.
Сусед жа ледзь не панікуе:
Трава ў двары гусцее стройна,
Бензакасілка – не працуе.

Прыйшоў да Мішы: «Так і так,
Патрэбна дапамога».
Той у адказ: «Ну, ты дзівак!
Уласных спраў замнога».

«Я ж не прашу траву касіць,
Ты толькі дай касілку». –
«А як зламаеш, што рабіць?
Прыстукне мяне Зінка!»

Чуў, адыходзячы, сусед:
«Вось адшукаўся гад!
Як быццам не хапае бед...
Сваё мець трэба, брат!»

г. Орша.

Жонку першую я кінуў,
Да другой клінкі падбіў.
Памяняў гаршкі на гліну –
Што ж я, хлопцы, нарабіў!

ПРЫЛЕЖКІ

Адна ночы каратаю,
Як мядзведзь у берлагу.
Кавалераў многа маю,
Мужа выбраць не магу!

Піў гарэлку мой міленькі
Колісь чарачкай маленькай.
Зараз шклянкамі куляе,
Кажа – вірус праганяе.

Пакуль кнігі я чытала,
То не ведала бяды...
А як замуж захацела –
Глядзь: кругом адны дзяды!

З жонкай першай пасварыўся
І з другою ажаніўся.
Свет зрабіўся мне не мілы:
Шыла памяняў на мыла.

Раней жонку называў я
Кветачкай і пчолкай Маяй.
Сёння ж кветачка мая
Сыкае, нібы змяя.

Кажа жонка мне штодзённа:
«Дакажы сваю любоў!»
Аўто хоча пад балконам
Аж за дзесьцяць «касароў».

Ярка вусны фарбавала,
А таксама вочы.
Жаніхоў у вёсцы мала –
Сумны лёс дзявочы.

З любым некалі хадзілі
Па тэатрах і кіно.
А цяпер яго цікавіць
Толькі моцнае віно.

Праспявала Серафіма **БЕСТАВА**,
г. Орша.

З вуснаў
Вольгі **ЛАБАЖЭВІЧ**,
г. Клецк.

Эсэмэску атрымала:
«Давай сходзім у кіно».
На яе не адказала –
Я ж у ЗАГС хачу даўно!

У рацэ купаўся Віця
І нагу аб камень выцяў.
Закрычаў ад болю так –
Выскачыў з вады шчупак.

Зяць мой гіру падымае,
Нібы з мячыкам гуляе.
Хутка бульбу нам капаць...
Ёсць каму мяхі цягаць!

Не стрываць спякоту дня,
Ў стрынгях я на дачы.
А муж плот высокі ўзняў,
Каб сусед не бачыў.

Цешча зяця папракала,
Што гультаяваты.
Яшчэ крыху пачакала –
І выгнала з хаты!

Сёння муж не спаў паўночы,
Ведала, чаго ён хоча...
Толькі дулю яму ў нос –
Зноў зарплату не прынёс!

Кукуруза, нібы лес,
Вырасла на полі.
Заблудзіў у ёй Алесь,
Як ішоў да Олі.

Поўны двор гусей у Пеці,
Пашчыпалі ўсю траву.
А ён цешыцца-смяецца,
Не бядуе пра касьбу.

Я купальнік «ад Версачэ»
Кожны раз бяру на дачу.
Толькі выйду ў агарод –
Рамантуе сусед плот.

Мой каханы Апанас
Не вядзе мяне у ЗАГС.
Загаворваць зубы
Добра ўмее любы!

Закахайся ў мяне Міша,
Эсэмэскі часта піша.
Толькі просіць кожны раз,
Каб папоўніла баланс.

Рогі я знайшоў у лесе
Ды на лоджыі павесіў.
Жонка вельмі просіць зняць,
«Раганосцам» каб не стаць.

Агучыў Уладзімір **ФІЛАТАЎ**,
г. Мінск.

Рыфмаваны Анекдот

АЛІБІ

– На вёску апусціўся змрок,
Свяцілі вокны ў хаце.
Прабач, падгледзеў незнарок
Я за табой, мой браце.

Зірнуў няўрокам у акно –
А за фіранкай тонкай

Пяшчотна, нібыта ў кіно,
Ты абдымаеш жонку.

Сусед разгублена ў адказ
Прамовіў:

– Быць не можа!
Бо менавіта ў гэты час
Я ехаў у Валожын!..

Уладзімір ЦАНУНІН,
г. Вілейка.

ЯК І ПРАСІЎ...

З пляшкі нека джына
Вызваліў мужчына.
Шчасліўцу мову заняло:
– Зрабі, каб ўсё ў мяне было!
Джын у далоні пляснуў:
– Ёсць!
Бывай навекі, ягамосць!
Мужчына аж запнуўся,
Навокал азірнуўся:
– Я штось не зразумеў –
А дзе багацці ўсе?
– Як і прасіў, браток,
Усё ў цябе – было!..

Сяргей ЛАПЦЁНАК,
г. Мінск.

У кожнага свой густ і інтарэс,
Каго ў балота цягне, каго – ў лес.

* * *

Калі на ўдачу спадзявацца,
То можна і ні з чым застацца.

* * *

Не трэба надта кіпяціцца,
Каб ад злосці не зварыцца.

* * *

Як, жанчынкі, ні круціся,
Без мужчын не абысціся.

* * *

Летам, восенню, зімой
Ложак – лепшы сябар мой!

* * *

Будзеш на долю бясконца злавацца –
Можаш у дзеўках навек затрымацца.

* * *

Каб не фэйныя дзяўчаты,
Не было б і грошай тратаў.

* * *

Як са здароўем, дружа, кепска,
Завязвай з выпіўкаю рэзка.

* * *

Пазыку браць – ахвотнік,
А аддаваць – гаротнік.

* * *

Калі адцвіў ты, як рамонак,
Не пазірай на чужых жонак!

* * *

У хлопца-зуха процьма спраў,
Калі навокал шмат рязяў.

* * *

Цыган без каня, як ночка без дня.

* * *

Як возьмеш неблагага прымака,
Ад радасці заскачаш гапака.

* * *

Каб меней гневацца і нервавацца,
Часцей, кума, патрэбна цалавацца.

* * *

Як баліць ці коле штосьці,
Тады не да весялосці.

* * *

Хочацца, каб хлопцы-кавалеры
Мелі толькі добрыя намеры.

* * *

Пільнай і рот свой, і кішэню,
Тады ўжо мар пра грошай жменю.

* * *

Хто цалавацца не лянуецца,
У таго ціск нармалізуецца.

* * *

Хто рашае цяжкую задачу,
Мае спадзяванне на удачу!

* * *

На любоў я згодная,
Нават як галодная!

Даслала Людміла ЮШЫНА,
г. Баранавічы.

Панадзіўся Лявон хадзіць што-вечар у госці да суседа Васіля. Той быў удаўцом, таму заседжвацца дапазна ім ніхто не замінаў. Здаралася, зрэдку выпівалі, але па грамульцы, каб гутарка цікавей ішла ды час весялей пралятаў. Жонка Лявона Марыя спачатку сварылася на мужа, а потым махнула рукой. Толькі каб не будзіў яе позна

падкасіліся ногі – і ён грывнуўся на падлогу.

На грукат выбегла спалоханая Марыя. Запаліла святло і аслупянела. Каля печы ляжаў Лявон з чыгунком на галаве і не варушыўся. Дрыжачымі рукамі жанчына паспрабавала сцягнуць гаршчок, але не атрымалася.

Таццяна ЧЭКЕД

стукам у шыбу, перастала зачыняць дзверы на замok. Лявон жа, наседзеўшыся ў суседа ўволю, тупаў дамоў. Паціху залазіў на печ і адразу соладка засынаў. Жонка спала ў другой палове хаты на прасторным ложку ў адзіноце...

Аднаго разу Лявон пашыбаваў да суседа з самага ранку, бо ў таго быў дзень нараджэння. Марыя, перарабіўшы да абеду ўсе хатнія справы, сумавала без працы. На вочы ёй трапіліся запэцканая чорнай сажай чыгункі. Даўно збіралася іх пачысціць, ды ўсё рукі не даходзілі. А тут якраз і стары не будзе перашкаджаць... Неўзабаве вычышчаны да бляску жоўтым пясоцкам посуд красаваўся на прыпечку каля засланкі. Каб чыгункі добра прасохлі, кабета паклала іх на бок: самы вялікі – пасярэдзіне.

Мужчыны хоць і пілі пакрыху, але за цэлы дзень набраліся добра. Урэшце Лявон, ледзь перастаў ляжучы ногі, паплёўся цёмнай вуліцай да свайго двара. У хаце ён доўга спрабаваў узлезці на палок, хацеў потым з яго як-небудзь запаўзці на печ. Нарэшце гэта атрымалася, і небарака, схіліўшыся, каб не ўдарыцца макушкай аб столь, рэзка памкнуўся ўперад. І тут штосьці нібыта абцугамі абхапіла яго галаву, ажно дыхаць стала цяжка, а ў вушах зрабілася глуха. Ад страху ў мужчыны

Замітусілася пахаце. І раптам успомніла пра каваля Фёдара, які жыў непадалёк. Кінулася да яго, хаця ўжо была позняя ноч і добрыя людзі даўно спалі. Праз гвалт і галашэнне жанчыны той ледзьве разабраўся, у чым справа, але затым схпіў нажоўку па метале і заспяшаўся на дапамогу.

Лявон, як і раней, ляжаў каля печы. Фёдар асцярожна пачаў распілоўваць чыгун з самага краю, потым – далей... Урэшце гаршчок можна было зняць. Стары пры гэтым глыбока ўздыхнуў і захроп у сне. Марыя не стала яго чапаць, падсунула пад галаву падушку ды прыкрыла кажухом.

Раніцай, расплюшчыўшы вочы, Лявон не мог даўмецца: чаму гэта ён спіць на падлозе, а побач вяляецца чыгун з вялікай шчарбінай? Марыя патлумачыла.

– А-а, дык я замест таго, каб лезці на печ, трапіў на прыпечак, – зразумеў стары, – ды якраз галавой у вялікі чыгун. Нянакш, чорт падбіў.

– Эге, чорт, – падтакнула жонка. – Той, што сядзіць у бутэльцы.

З таго часу мужчына і кроплі ў рот не браў. З суседам Васілём яны сустракаліся днём, і то на вуліцы. Пасядзяць на лаўцы, пагутараць – ды па хатах. А спаць Лявон клаўся ў мяккі ложак пад цёплы жончын бок...

г. Гомель.

16+

«Вожык» – грамадска-палітычны, літаратурна-мастацкі часопіс

№ 11 (1598), 2021 год.
Выдаецца з ліпеня 1941 года.

Заснавальнікі:
Міністэрства інфармацыі Рэспублікі Беларусь,
рэдакцыйна-выдавецкая ўстанова
«Выдавецкі дом «Звязда».

Выдавец:
Рэдакцыйна-выдавецкая ўстанова
«Выдавецкі дом «Звязда».
Дырэктар – галоўны рэдактар
Аляксандр Мікалаевіч КАРЛЮКЕВІЧ

Галоўны рэдактар
Юлія Францаўна ЗАРЭЦКАЯ

Рэдакцыйная калегія:
Сяргей ВОЛКАЎ, Навум ГАЛЬПЯРОВІЧ,
Мікола ПРГЕЛЬ, Юлія ЗАРЭЦКАЯ,
Міхась КАВАЛЁЎ, Казімір КАМЕЙША,
Алег КАРПОВІЧ, Міхась ПАЗНЯКОЎ, Уладзімір
САЛАМАХА, Васіль ТКАЧОЎ, Мікола ШАБОВІЧ

Рэдакцыя: Аляксандр КАРШАКЕВІЧ,
Кацярына АКУЛІЧ (мастацкі аддзел),
Алена КЕДА (аддзел фельетонаў і пісьмаў),
Вераніка МАНДЗІК (аддзел літаратуры)

Адрас рэдакцыі
Юрыдычны адрас: вул. Б. Хмяльніцкага, 10а,
220013, г. Мінск, Рэспубліка Беларусь.
E-mail: info@zviada.minsk.by.

Паштовы адрас: вул. Захарава, 19,
220034, г. Мінск, Рэспубліка Беларусь.
E-mail: a-vojik@yandex.by

Тэлефон галоўнага рэдактара,
аддзела фельетонаў і пісьмаў,
літаратуры, мастацкага – 244-92-37,
бухгалтэрыі – 311-17-16,
прыёмнай – 311-17-13 (тэл./факс).

Падпісныя індэкссы:
74844 – індывідуальны, 01380 –
індывідуальны льготны, 748442 – ведамасны,
01381 – ведамасны льготны.

Пасведчанне аб дзяржаўнай рэгістрацыі сродку
масавай інфармацыі № 520 ад 10.12.2012,
выдадзенае Міністэрствам інфармацыі
Рэспублікі Беларусь.

Камп'ютарная вёрстка: Святлана ТАРГОНСКАЯ
Стыльрэдактар: Іна ХВАЛЕЙ

Падпісана да друку 11.11.2021.
Фармат 60 x 84 1/8. Афсетны друк.
Папера афсетная. Ум. друк. арк. 1,86.
Ул.-выд. арк. 2,53. Тыраж 472 экз. Заказ

Рэспубліканскае ўнітарнае прадпрыемства
«БудМедыяПраект». ЛП № 02330/71
ад 23.01.2014, вул. В. Харужай, 13/61,
220123, Мінск, Рэспубліка Беларусь.

Матэрыялы не рэцэнзуюцца і не вяртаюцца, прымаюцца
толькі ў электронным выглядзе. Перадрукоўваючы
матэрыял, трэба абавязкова спасылка на «Вожык».
Аўтары публікацый нясуць адказнасць за падбор
і дакладнасць фактаў. Рэдакцыя можа друкаваць
матэрыялы, не падзяляючы пазіцыю і думку аўтараў.

© Міністэрства інфармацыі Рэспублікі Беларусь, 2021
© РВУ «Выдавецкі дом «Звязда», 2021

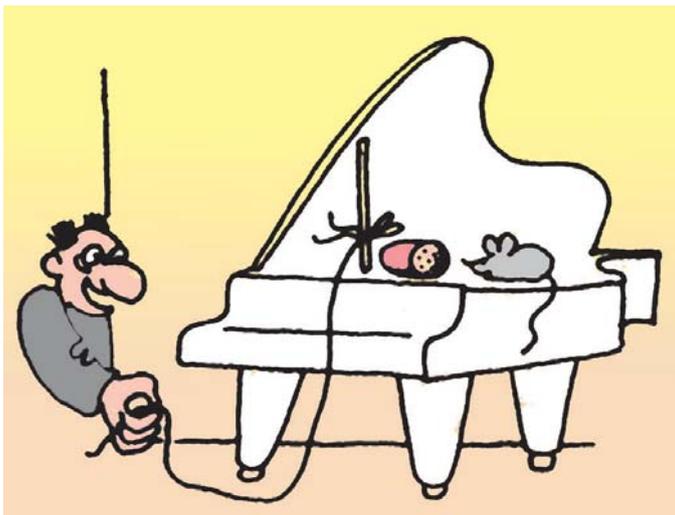

Аляксандр КАРШАКЕВІЧ.

Мікола ПРГЕЛЬ.

Усяго Патрох!

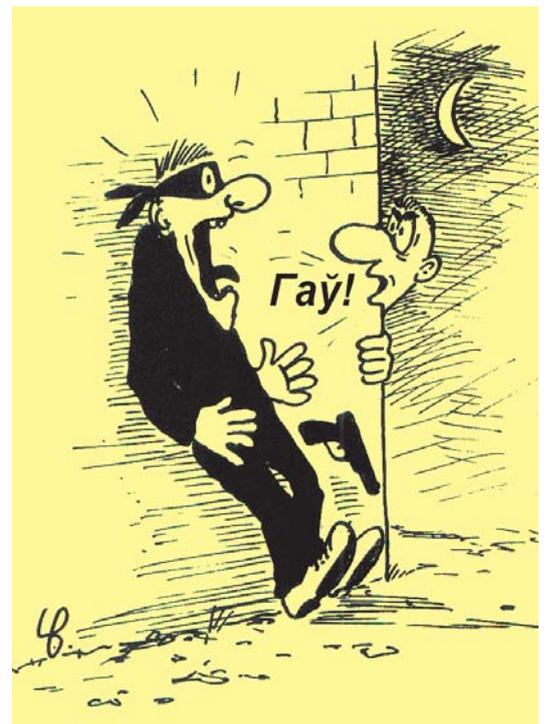
Юрый МІХАЙЛАЎ.

Алег ПАПОЎ.

Алег КАРПОВІЧ.

Уладзімір ЧУГЛАЗАЎ.

Сваяк сваяка бачыць здаляка (бел.).

Рыбак
рыбака
видит
издалека
(рус.).

Хто
падобны
адзін
да аднаго,
збіраюцца
разам
(франц.).

Адзін воўк ведае, зразумела, другога (нямецк.).

Падпішыся на «Вожык»!

Не выходзячы
з дома —
праз сэрвіс «Інтэрнэт-
падпіска» на сайце
www.belpost.by!

Ва ўсіх
аддзяленнях
паштовай сувязі
Рэспублікі
Беларусь!

У магазінах
і павільёнах
РУП «Белсаюз-
друк»!

На тэрміналах
РУП «Белпошта»!

Нашы індэксы:

ІНДЫВІДУАЛЬНЫ — 74844,
ІНДЫВІДУАЛЬНЫ ЛЬГОТНЫ
(для жыхароў сельскай мясцовасці:
райцэнтры і населеныя пункты раёнаў) —
01380;

ВЕДАМАСНЫ — 748442,
ВЕДАМАСНЫ ЛЬГОТНЫ
(для ўстаноў Міністэрства культуры,
Міністэрства адукацыі) — 01381.

